

VILMA KADLEČKOVÁ

mycelium

Vidění

Stafford si rukou zamyšleně pročísl vousy. Viditelně zaváhal. „Vláda obvykle nezasahuje do záležitostí, které jsou v kompetenci Rady, ale... v tomto případě jsem byl z nejvyšších míst *vyrozuměn*, že je nutné posuzovat věci v širším kontextu,“ řekl konečně. „Za všech okolností musíme dbát na to, aby se tato záležitost nepromítla rušivě do našich vztahů s Össe.“ Zadíval se na ni. „Člověk má v podobné situaci sklon reagovat impulzivně. Jenže v tomto případě je v sázce mnohem víc než jejich a naše životy. Pokud nechceme riskovat meziplanetární konflikt, je naprosto nutné, abychom se kvůli... ehm, *chvilkovému výpadku sebeovládání* nedotkli náboženského citění Össeanů. Zítra musíme vystupovat jednotně. Chtěl jsem se ujistit, že je vám to dostatečně jasné.“

Fiona polkla. Po tom oficiálním úvodu skoro začala doufat, že Stafford má nějaký tajný záměr, do kterého ji přišel zasvětit. Jenže tahle naděje byla zjevně lichá. Jaký plán by taky mohl mít – na össenské Lodi, se smečkou Össeanů v zádech?!

„Je mi to jasné.“ Sklopila oči.

A ty se zarazily o útržek papíru, který celou dobu nervózně žmolala v ruce.

V téže chvíli se rozhodla – z čiré bezmocnosti, nebo zřejmě kvůli chvilkovému výpadku soudnosti, ale každopádně impulzivně. „Mám tyhle poznámky, získané bez záruky jistým mimosmyslovým způsobem,“ přiznala. Podala Staffordovi papír. „Ne že bych tomu rozuměla. Ale třeba budete mít příležitost... aspoň se zeptat.“

Artisatelit byl čerstvě rozpečetěný. Přestože hodnoty konzervačních látek už klesly pod povolené limity, Roy Stafford bezpečně poznal přítomnost ustalujících se myceliálních komponent. Sálalo to z každého čtverečního centimetru stěn a prosakovalo to do každého krychlového centimetru vzduchu. Ne, tohle nebyla vůně plastu a kovu a elektroniky, jakou člověk cítí u nových pozemských zařízení. Tohle byl hutný, pronikavý zápach hub.

Kolik druhů modifikovaného mycelia vůbec Össeané používají? Jsou jich jistě stovky, lišící se svými vlastnostmi a vybírané podle plánovaného účelu. Jedna houba na výztuže pláště, jiná na výplň stěn, třetí na síť kapilár k transportu živin, další na pseudoneuronové spoje. Tahle na skelet pilotního křesla. Tamta zase na koberec. A tamta na duši.

Prošli servisní místností a rukávem přístupové chodby; víc částí artisatelitu v provozu nebylo. Manžeta z čerstvého mycelia hladce přiléhala k mrtvé Lodi; Stafford ani nepostřehl, kdy přesně překročil práh. Ovšem něco se přece jen změnilo.

Zápach už nebyl tak výrazný. Zato dostal jiný odstín.

Pach rozkládajících se těl?!

Musela to být jenom jeho představa, protože jak věděl, Össeané už stihli mrtvá těla přemístit do zásobovací sekce, která byla hermeticky oddělená od ostatních částí Lodi. Zároveň tam vypnuli přívod energie a odblokovali průzory, takže teplota klesla téměř k absolutní nule. Stafford se ještě nerozhodl, jestli tomu říkat *zlomyslnost*, *hloupost* nebo *sabotáž*, ale důsledek byl zjevný. Během jediného dne, který mají, soudní lékař nestihne žádné tělo šetrně rozmrazit, aby mohl provést pitvu. Zbývá jim leda věřit tvrzení Össeanů, že příčinou smrti byla dehermetizace Lodi poté, co erupce v R-A prostoru způsobila mikroskopické trhlinky v myceliálním plášti sekce pro cestující.

A proč nevěřit? Pozemská komise se stejně musí spokojit s tím, co jí Össeané řeknou; tak proč nebrat třeba nějakou tu dehermetizaci?

Jenže věta z Fioniných poznámek úporně kroužila jeho myslí.

Na chodbách leží mrtví bez očí.

Desítky Össeanů ho vedla do hlavního sálu. Stafford se ze všech sil snažil *nepřipadat* si jako eskortovaný zajatec, ale dalo to práci. Co kdyby se najednou zastavil a vybočil z určené trasy? Co kdyby prohlásil, že se chce podívat tuhle pod koberec nebo támhle za závěs? Asi by mu to nezakázali. Ale nepřipustná byla především sama ta představa: nehorázná možnost, že by mohl udělat něco tak přízemního, směšného a netaktního, něco, co jako špinavá rybniční voda šplíchno o jejich mlčení.

Chvilkový výpadek z role.

Kam bychom přišli?!

Doléhalo na něj ticho; prázdnota velkého prostoru, dimenzovaného pro stovky lidí... přízračné řady opuštěných křesel... přítomnost smrti, vtíravá a citelná jako únorový mráz. Křesla se dala sklopit a sál rozdělit přepážkami na kóje ke spaní, ale to už nikdy nikdo neudělá. Kdepak nahlížet za závěsy! Stafford se děsil i toho, že jeho pohled najednou nechtěně zabloudí do stínu pod některým sedadlem. Zaručeně tam narazí na něco příšerného: na zakutálenou náušnici mrtvé krásy, na odloženou knížku nebo na obligátní

hadrovou panenku, která tu umírajícímu dítěti vypadla z ruky. Ale podlaha byla čistá jako chirurgův stůl. Veškeré morbidní zbytky po lidech Ōsseané dávno pečlivě odstranili.

Vytřeno a vyluxováno. Všechno nachystáno ke smuteční slavnosti. Ještě to chce trochu bílého sukna a pohřebních věnců; a pak připoutat šest lidí do kádě s intra-venózní houbou. Vyzdobená Loď zamíří do fly-in chrámu na úrovni oběžné dráhy Merkuru, kde proběhne mše. Sama velekněžka spálí její Duši, načež ručně nastaví kurs a odešle ji na poslední cestu. Při tom dlouhém pádu budou Zelenou lasturu provázet všichni její mrtví a také šest živých.

Zřítí se do Slunce.

Ve vzdáleném rohu sálu bylo přece jen několik spuštěných přepážek, takže vznikla menší oddělená místnost. Ōssean, který krácel v čele, se obrátil ke Staffordovi. Byl to pobočník velekněžky Maëwëne; strohý, nepřívětivý církevní hodnostář, který doprovázel Stafforda už ze Země. „Pozemšťané, kteří byli přítomni zkáze, jsou zde,“ oznámil. „Palubu *Zelené lastury* už nikdo z nich neopustí. Teď vám bude dovoleno naposled s nimi promluvit.“

Stafford ztěžka polkl. *Naposled promluvit. Dovoleno! A co vůbec můžu říct?* Zalitoval, že si nepřipravil oficiální proslov, který by teď mohl jenom přečíst z papíru. Jenže představoval si to zkrátka jinak. Čekal, že to setkání proběhne v soukromí, civilně, beze svědků, bez kamer. Že si zkrátka sedne k poručíku Elsworthovi do kajuty na kus řeči. Před smrtí si spolu trochu poklábosí. Vždyť jak by mu jinak mohl předat jed?

Otřásl se. *Ne, neměl poněti, jak se předává jed.*

Tohle je dokonale přízračné.

Ōsseané nevypadali, že by Stafforda chtěli nechat v soukromí klábosit. Pobočník odblokoval přepážku kódovanou mikroudou a pak všichni vstoupili do místnosti a utvořili kruh kolem stěn. Stafford je následoval.

Zadíval se na Pozemšťany usazené v nejuvzdálenějším koutě. Při všem tom rozruchu se chvatně začali zvedat. Tak tady byli: šestice členů posádky, čtyři muži a dvě ženy, lidé, které on osobně přenechal zrůdám. *Jestlípak si to někdo z nich vůbec uvědomuje,* říkal si. *Možná jim to nikdy ani nedojde. Možná to zkrátka považují za pitomou smělu a zlý osud. Spílají Ōsseanům a jejich fundamentalismu... místo aby spílali mně a mé zbabělosti.*

A to k nim měl mluvit. To k nim měl jít.

Bylo to čím dál přízračnější: *ticho a výheň jantarových očí... hrůza a dusivě rozpaky, slévající se s nevěřícím úžasem do paralyzující směsi.* Lidé z posádky

se narychlo postavili do řady. Jedna z pilotek, černovlasá valkýra s orlím nosem a úchvatně smyslnými rty, jaké mívají jenom hrdinky telenovel, si ještě urovnávala kombinézu. *Ta se jmenuje Chloe; a ta druhá je Andrea.* Ta druhá ovšem... proboha, tahle neduživá blondýnka si rukávem utírala slzy. Brečela důkladně. Na tvářích jí naskákaly rudé skvrny. Ale Stafford si oddechl, když to viděl. Znamená to, že Össeané už jim všechno podstatné řekli. *Že jim to nebude muset oznamovat on.*

Černošský mladík s dredy se jako jediný nezařadil do patričné formace; místo toho vrazil ruce do kapes a zadíval se na Stafforda s výrazem nepokryté nenávisti. To je zaručeně Jason Jones, geolog. Když se d-alfská záležitost provalila, povedlo se mu bleskově si vyřídít povolení ke studijní cestě a odletět na D-alfu s první Lodí. S tou poslední se vracel. *Dva měsíce v terénu: skvělá praxe, významná položka v životopisu, slibný krok na slibné vědecké dráze. Spousta plánů. Z vytěžených vzorků by nejspíš dokázal vytěžit disertaci. Taky tam možná vážně něco objevil.* Stafford odvrátil oči a vryl si do paměti, že na Jonese už se nesmí znovu podívat. Jeho vědoucí výraz byl nesrovnatelně tíživější než prvoplánové zoufalství ubřečené blondýny... a možná dokonce horší než okázalý vzdor té první ženy.

Ale kam jinam se uchýlit? Royův pohled sklouzl k vybledlým rybím očím zrzavého navigátora, které se ho chytaly s dětinskou nadějí. Pak zkusil najít útočiště v široké slovanské tváři postaršího mechanika, ale v ní s týmiž drtivými následky narazil na nechápavý údiv: dojemný, vzdorující prozření tupě a neochvějně jako polstrované dveře.

Teď už zbýval jen poručík Elsworth. Jenže prošedivělý vojenský pilot neměl *výraz*; jeho tvrdá tvář si dávno navykla neprozrazovat věci jen tak, bez vyžádání a zdarma. Srazil podpatky. Ohlásil se jménem a hodností. Zasalutoval.

Osaměli spolu v mlčenlivém kruhu mimozemských tváří.

„Jsem Roy Stafford, ředitel Rady pro výzkum vesmíru,“ promluvil Roy konečně – s pocitem, že neskutečno právě pohlcuje poslední centimetry půdy pod jeho nohama. „Neřeknu vám nic, co byste nevěděli. Celá Světová unie Země sleduje, co se tady odehrává. Přijel jsem sem, abych vám jménem Rady i celého lidského společenství vyjádřil podporu a účast. Ale, bohužel... tohle není záležitost, do které by Země mohla jakkoliv zasáhnout.“

„Byli jsme informováni, že tato Loď bude zničena a že z politických důvodů není možné ji opustit,“ řekl Elsworth.

„To... musím potvrdit.“

Zlomila se obruč ticha. „Kriste Ježíši!“ zaúpěl navigátor. Také mechanik najednou dospěl k opravdovému pochopení a ze všech sil začal Staffordovi spílat. Blondýna se rozvzlykala. Valkýra jí stiskla ruku, ale vůbec se na ni nepodívala. Měřila si Stafforda s chladným, povzneseným úsměvem Kleopatry, která si to právě hodlá rozdat s hady. Kolik nenávisti do sebe může vtělit křivka ženských rtů! *Chloe Verdunová*, vybavil si Roy Stafford náhle; *a ta druhá se jmenuje Holmesová. Patrick McGallagher. A Vlado Kotick.*

Najednou zalitoval, že byl tak tvrdohlavý, nebo spíš bláhový. Copak to doopravdy musel vidět na vlastní oči? A na vlastní uši poslouchat? Udělal by tisíckrát líp, kdyby si tohle odpustil. Pak by se neocitl v nebezpečí, že mu někdo z těch lidí zůstane trčet v paměti.

Teď už měl strašnou jistotu, že se do ní vryjí úplně všichni.

Jako proud ledové vody se vydělil z chaosu hlas Maëwënina pobočníka. Össeané citovali svaté knihy a zákon Akkütlixův. Valkýra Chloe se na ně hystericky obořila. Elsworth ji vyzýval ke klidu. Jones utrousil nějakou jízlivost; a tohle všechno jako scénická hudba podbarvoval pláč Andrey Holmesové, tryskající z podzemních rezervoárů, které byly zjevně úplně bezedné. „Já mám přece doma dítě,“ kvílela. „Čeká tam na mě dítě! Je mu jedenáct měsíců! Já tady nemůžu umřít!“

Stafford mlčel. Měl pocit, že ať řekne cokoli, slova se jen bezmocně odrazí od stěn z pryže... stečou po nich jako rozvařený hrách. Co by taky chtěl komu nalhávat?

Poručík Elsworth má přesnou představu. Ví, co se stane s neovladatelnou Lodi, když se řítí do Slunce. *Plášť Lodi rozpálený žářem. Tavící se ocel a plast. Selhávající systémy, zkažený vzduch, radiace. Smrt.* Stafford cítil, jak ho Elsworthovy temné oči upřeně sledují přes celou místnost. Četl v nich nevyzpytovanou otázku.

Zdlouhavé umírání. Lidé uvěznění v prázdnou uprostřed té Lodi. Bezmocnost. Naděje je dávno mrtvá.

Jeho ruka sebou škulba a málem vklouzla do kapsy, aby se ujistila; ale co ji tam čeká? *Prsty přejedou po hladkém skle. Duše se zděsí.* Představil si, jaký úlek zažije, až se toho dotkne, a radši to neudělal.

Taková drobnost. Hloupost. Nepatrná věc. Má to vůbec smysl? Možná to ani neměl shánět. Natožpak vozit s sebou. Lucas Hildebrandt mu sice radil, ať to předá posádce Lodi, ale on má ampule s jedem zkrátka v oblíbě. Je to

taková jeho osobní úchylka. Elsworth přece není blázen. Na žádné rekvizity z divadelního dramatu tady nečeká. A taková Andrea Holmesová? Copak ta bude pít jed, když se chce vrátit k rodině... když se tak zoufale snaží přimknout ke světu živých?!

„Čas vypršel. Máte možnost se jménem Země rozloučit s posádkou Lodi, pane Stafforde,“ ozval se v tu chvíli Össean.

„Rozloučit,“ opakoval Stafford. Převaloval to slovo v hlavě. Najednou mu připadalo neuvěřitelné, že zašel takhle daleko; že se podvolil téhle příšerné, absurdní, uhozené össenské hře. *Copak jsme se všichni zbláznilí? Nechte už toho!* chtělo se mu křičet. *Jsou naživu, proboha, tak budme rádi! Tohle je šílenství!*

Jenže nahlas to neřekl. Za zády cítil kruh přihlízejících Össeanů, tichou hradbu mezi sebou a normálním světem. Nešlo o to, že by mu snad odřízli cestu ke dveřím. Nezazněla jediná výhrůžka. Žádné treighrü se mu nezarylo do očí; žádné násilí se neodehrávalo; nebojovalo se. To jen prostor se tu zhroutil. Svět se zkřivil do jiného tvaru. Platila cizí pravidla. Lidé nebyli lidmi.

Katastrofa.

Ne až potom, při pádu do Slunce. Ta skutečná katastrofa se odehrává teď.

Pak už to jenom podle schváleného scénáře sjede kamera.

Roy Stafford pomalu vykročil k Elsworthovi. *Co mu mám proboha ještě říct?* táhlo mu hlavou. *Popřát šťastnou cestu?!* V lidském mozku pro tohle chyběly odpovídající emoce. Žádný div, že chybí i slova.

Teď mám ovšem jedinou příležitost, uvědomil si náhle.

Představoval si, jak to bude probíhat. Jakoby bezmyšlenkovitě sáhne do kapsy. Schová to v dlani. Přidrží to palcem. Až si podají ruku, opatrně to přesune Elsworthovi do dlaně.

A pokud mi to nešíkovně upadne na zem?! Nebo pokud si Össeané něčeho všimnou?

Otřásl se.

Pak mě tu nechají s nimi.

Nohy mu ztěžkly. Ano, to byl strašný aspekt té věci: pokud to zkaží – pokud to udělá tak neobratně, že to nepůjde přehlédnout –, nechají ho tady; budou muset.

S jak velkou ochotou k přehlédnutí může počítat?

Zachvátil ho strach. Roztřásl se mu ruce, a nohy na tom nebyly líp. Zdálo se mu, že kráčí bažinou, která brzdí jeho kroky. A náhle, jako když poutník mine rozcestí, minul tu chvíli, kdy měl ještě šanci nenápadně

sáhnout do kapsy, jak chtěl. Nevěřicně o tom přemítal. Užasle. *Co budu dělat?* říkal si ještě, ochromený nerozhodností, ale vtom už stál před Elsworthem.

Na okamžik stiskl jeho prsty. Krátce. Neodvratně. Příliš brzy.

Příliš brzy bylo příliš pozdě.

Elsworth se zamračil. Cítil, že v dlani nic není, a v jeho očích se najednou rozlila hrůza. Stafford se na to díval s nevěřicným úžasem. Hrůza mu nijak neseseděla k té tvrdé vojácké tváři.

„To je všechno?“ zeptal se Össean. Staffordovi se skoro zdálo, že v jeho hlase zaznívá překvapení.

I ten snad čekal víc? Co vlastně?

V tu chvíli mu to došlo. Össeané ve skutečnosti najisto počítali s tím, že posádce Lodi pomůže zemřít. Na Össe se to *vždycky* takhle dělá, když jde o cizince. Pozemšťané svým lidem *vždycky* nosí jed. Všichni to vědí! Je to domluvené! Jenom on to nepochopil.

Co teď?! Než se mohl pokusit aspoň dodatečně sáhnout do kapsy, Chloe Verdunová mu sama podala ruku, blahosklonně, pohrdavě, s nenávisným úsměškem. Andrea Holmesová se mu vzápětí málem zhroutila do náruče, ale byl to Patrick McGallagher, kdo přiskočil, objal ji kolem pasu a odtáhl ji z jeho dosahu... čímž mu překazil jakýkoliv pokus využít toho zmatku.

Vlado Kotick mu ruku nepodal. „Pša krev cholera, ty zkurvysynu,“ zavřel polohlasem a schoval ruce za záda. Zbýval jen Jason Jones, poslední zoufalá možnost... ale ten se k Staffordovi vzápětí vrhl sám, s širokým úsměvem a očima jiskřícíma jízlivostí, a bodře připlácl svou dlaň na jeho. Pevně ji držel. Dlouho.

Stafford cítil, jak mu něco zadrhlo o kůži.

Jason Jones se na něj upřeně díval. Jeho prsty se ještě jednou důkladně zaryly do hřbetu Staffordovy ruky, jako by se úporně pokoušely něco mu sdělit. A pak se stáhly.

Stafford ruku spustil a nenápadně ji sevřel v pěst. Teď to nahmatal úplně jasně. *V dlani měl přilepenou mikrodu.*

Otřásal se hrůzou. Neodvažoval se vůbec ničeho; jen tiše nechal Össeany, aby ho vyvedli ven. Za zády mu ještě doznívalo kvílení Andrey Holmesové, která se ho do poslední chvíle pokoušela chytit za rukáv, a zuřivé, chladné či zoufalé hlasy ostatních, přehlídka odlišných povah a temperamentu. Staffordovi hučelo v uších. Ten kluk Jones dokázal něco, na co se on sám

nezmohl: předal mu bez vědomí Össeanů jakési informace či vzkaz. A bylo po všem. Ty lidi už nikdy neuvidí. Lahvička od Lucase Hildebrandta mu zůstala v kapse. Stafford si představil pavučinu nejapných omluv, kterými by ji musel omotat, kdyby mu ji chtěl náhodou vrátit.

Najednou se mu udělalo zle. Hlavou mu bleskla absurdní scénka, ve které roční synek Andrey Holmesové lomcuje dětskou ohrádkou v prázdném bytě, protože jeho matka po sobě nezanechala dost peněz na chůvu a nikdo už tam za ním znovu nepřijde; a jeho napjaté nervy a rozhoupaný žaludek ho definitivně zradily. Musel najít toaletu. A pěkně rychle. Připadalo mu, že bude zvracet. Ale možná se to vyřídí spodem.

Ani za pevně zamčenými dveřmi umývárny se nedokázal uklidnit. Strhl si mikrodu z dlaně. Byla omotaná páskou se speciálním iontovým tmelem, který vědci při průzkumech mimo Zemi používají k upevnění vzorků, aby jim stav beztlíže při přeletech nepomíchal popisky. Stafford podlehl paranoi a přilepil ji radši pod ponožku do boty. Strach mu obracel žaludek naruby a zaséval do hlavy útržky děsivých představ. Vždyť co když mu ještě Össeané prošacují kapsy?

A co když ho prošacují a najdou jed?!

Hrůza, která se v něm sbírala celou dobu, náhle přesáhla hranici, za kterou začíná čirá panika. Staffordovi drkotaly zuby. *Musím se toho zbavit*, rozhodl se. *Okamžitě. Teď!* Absurdní jistota, že Össeané tu lahvičku najdou, v něm narůstala a dusila ho k zalknutí. Rozum mu říkal, že to není tak pravděpodobné, ale on nebyl s to rozum poslouchat. Myslel jen na to, jak se dveře zavírají... jak lidé čekají na smrt, spoutaní v mrtvé Lodi... jak se zrychluje děsivý pád do Slunce; *a jak on je mezi nimi*.

Vyrval lahvičku z kapsy. Málem ji rovnou vylil do záchodu; ale, proboha, co když se jed nerozloží v recyklační nádrži? V Lodi je uzavřený koloběh vody. Někde to vypluje. Össeané by na to mohli přijít. Mohli by pátrat po viníkovi.

Oči mu padly na ventilační mřížku. Šachta byla široká jako dlaň. Tam uvnitř jsou jenom tkáně zničené Lodi; myceliální vlákna, síť kapilár, izolace z odumřelých hub. Stafford na nic dalšího nečekal a mřížku odklopil. Než tu nechat ležet sklo s otisky prstů, lepší bude obsah vylít, lahvičku pečlivě propláchnout a zase si ji odnést. Pokud ji najdou, tak tvrdit, že tam byl opravdu bylinkový likér. Že ho vypil. Že to pomáhá na žaludek. Vždyť je mu doopravdy zle.

Hustá hnědavá tekutina se pomalu vsakovala do stěny. Zápach hub zesílil.

A jak se Stafford díval do toho temného otvoru, na který si nejspíš nikdo z Össeanů nevzpomněl, když Loď tak důkladně šúrovali, náhle si všiml záchvěvu světla. Tam, mezi vlákny hub, ulpěl povlak jakési fosforeskující hmoty. Možná to už byly příznaky rozkladu – totéž, co prý bývá k vidění ve starých tlejících pařezech: bludička nad močálem kazícího se mycelia. Jenže světlo nebylo zelenavé či modré. Byl to vějíř všech barev. Šupinka duhy.

Duhové bláto?

Výraz z Fioniných poznámek mu bleskl hlavou.

Duha. Závěje ze duhy. Duha kanoucí ze stropu. Duha stékající po zdech, pleskající o podlahu, slévající se do loužičky v koutě. Tuhnoucí jako struska... měničící se v kámen... nacházející tvar v elegantních lomených plochách... vršící se v lesklých šupinkách.

Hrůza ho ochromila. Náhle věděl, že se dívá na to, co zabilo D-alfany na Lodi.

Měl bych nabrat vzorek, říkal si. Sáhnout tam, odloupnout to od stěny a uložit to do prázdné lahvičky. Jenže... bez rukavic?! Vždyť to může být nějaká žiravina. Může to být radioaktivní. A všude kolem je rozlitý jed.

Drkotaly mu zuby. Dobrou minutu tam stál a jen se díval. Sbíral odhodlání. Konečně odložil lahvičku na podlahu, aby si uvolnil obě ruce, levičkou nadzdvihl mřížku víc a váhavě zvedl pravou ruku. Jenže jak pohnul hlavou, zmizelo to. Marně se snažil znovu to zahlédnout ve tmě.

A během dalších dvou vteřin přesvědčil sám sebe, že nikdy nic neviděl.

Prudce přirazil mřížku. *Proboha, pryč!* Udělal, co měl předtím v plánu: vymyl lahvičku, vrátil ji do kapsy, důkladně si vydrhnul dlaně v celých závějích mýdlové pěny. Vyřítel se z koupelny. Prošel chodbou *Zelené lastury*. Pak hangárem artisatelitu. Pak do Lodi Rady... navenek pořád důstojně a zvolna, stejným tempem jako Össeané, shlukující se všude kolem něj... ale v duchu o překot.

Jsou věci, kterým se člověk nemůže vyhnout bezrestně.

A Roy Stafford se vyhnul.

Náhle věděl, že od téhle chvíle už nikdy nepřestane utíkat...

VILMA KADLEČKOVÁ

Narodila se roku 1971 v Praze. Psaní a láska k fantastice ji provázely od dětství. Od roku 1987 se její povídky začaly objevovat v literárních soutěžích SF klubů a v pololegálních fanzinech. Na počátku devadesátých let, když se trh otevřel, v rychlém sledu vydala několik knih, které se odehrávaly v alternativní budoucnosti a na jiných planetách – ve světě, kde existuje psychotronika a nerost zvaný argenit sloužící bytostem s mimosmyslovými schopnostmi jako zdroj energie. Knihy z „argenitového vesmíru“ byly přijaté dobře a vynesly jí několik literárních cen, ale psaní se nestalo jejím hlavním zaměstnáním. Po dostudování knihovnictví na Univerzitě Karlově pracovala jako redaktorka, založila rodinu (je vdaná a má tři dcery) a literárně se na dlouhá léta odmlčela.

Od roku 2007 znovu publikuje. Její povídky se objevují v žánrových antologiích (*Imperium Bohemorum*, *Hvězdy české sci-fi*, *Krvavá čest*), podílela se na dětské fantasy *Tajná kniha Šerosvitu* a v roce 2010 jí vyšla průřezová sbírka *Na pomezí Eternaalu – Legendy o argenitu*.

Název Legendy o argenitu nesou i její webové stránky (www.argenite.org), na kterých se lze dočíst více o ní a jejích dalších projektech. Sága Mycelium má vlastní stránky mycelium.argenite.org, kde lze nalézt trailer, ukázky z dalších dílů a ohlasy. Na Facebooku existuje www.facebook.com/argenite (Legendy o argenitu) a recesistická stránka Církev Akkütlixova – www.facebook.com/akkutlix.

Románová sága *Mycelium* začala dostávat tvar po událostech jedenáctého září 2001. Je to autorčino zatím nejrozsáhlejší dílo, které vznikalo celé deseti letí a zahrnuje pět navazujících románů. Příběh se sice odehrává ve vzdálené budoucnosti, ale zároveň je to současné a stále aktuální podobenství o střetu odlišných kultur.

Padesát let po prvním kontaktu se starobydlou teokratickou civilizací Össeanů se Pozemšťané stále marně pokoušejí vyrovnat s jejich mentalitou. Rovnováha sil se mění. Össenský náboženský fanatismus plíživě proniká do pozemské sekulární společnosti, velmi podobné té naší; a ta postrádá obranné mechanismy proti velkým ideologiím, takže reaguje buď xenofobií, nebo naopak až devótní, ostentativní vstřícností a pokryteckým multikulturalismem. Ale náboženství nehraje jen roli politické síly. Pořád je přítomno v rovině osobního prožitku; a tak se různé postavy románu pokoušejí o nalezení

vlastní podoby víry, která by byla alternativou k institucionalizovanému zlu ideologie. Jenže pro toho, kdo hledá Boha na vlastní pěst, je až příliš snadné sklouznout ke zdegenerované víře v zázraky a nekritickému obdivu k laciné ezoterice.

Mycelium je příběhem muže, který věří, že žádným iluzím nepodléhá. Fanatismus je mu k smíchu. Spoléhá na svůj nadhled. Skutečně jako jeden z mála postřehne nebezpečí – ale už si neuvědomuje, že ho vidí jen díky tomu, že sám se do světa Össe ponořil až příliš hluboko. V sítích tajných plánů össenské Církve svádí zoufalý poslední boj: ne s Össeany, nýbrž sám se sebou – o zbytky svého lidského já.

*Kde je v tvém srdci radost, kde je v něm naděje?
Přichází hodina žalu.
Konec je souladu, konec je splnutí,
konec je Dokonalého Bytí.
Trhlina rozpoltí Vesmírný kruh.*

Když se össenská Lod' vynoří z R-A prostoru mrtvá, pro Öseany je to důvod ke smutečním obřadům – a pro Pozemšťany drama. Členové posádky, kteří katastrofu přežili, mají být obětováni. Církev se nehodlá vzdát tisíciletých tradic kvůli životům několika lidí z planety, která se jim podřizuje čím dál víc. Skutečně budou Pozemšťané mlčet i tentokrát? Copak nikdo nedokáže Öseany zastavit?

Lucas Hildebrandt pokusy o záchranu ignoruje. Necítí se jako hrdina, který by měl jednat: je jen stínem svého dřívějšího já, zbavený vůle, závislý na össenských drogách, vyhořelý. Sám už od sebe nic nečeká. A přesto je to právě on, kdo dokáže postrehnout podstatné věci. Uvědomuje si projevy yantrůnu, Vidění, Čtvrté složky Pětice. Tuší, že smrt Lodi je předzvěstí mnohem zásadnějších změn – změn, vůči kterým jsou Pozemšťané slepí.

Hrozba, o které se mluví v össenských Knihách, je tady.

Tam ve vesmíru

už to začalo.

ISBN 978-80-257-1277-1

9 788025 712771

- 1... Jantarové oči
- 2... Led pod kůží
- 3... Pád do temnot
- 4... Vidění
- 5... Hlasy a hvězdy